

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/169/2018
Identifikačné číslo spisu:	2512209791
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2512209791.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. Q., bývajúceho vo R., U. Č.. XX/XX, zastúpeného JUDr. Igorom Horanským, advokátom so sídlom v Trebaticiach č. 187, proti žalovanému E.F. R., bývajúcemu vo R., U. Č.. XXX/X, o náhradu škody na zdraví, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 9 C 155/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. novembra 2017 sp. zn. 26 Co 210/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením zo 16. októbra 2014 č.k. 9 C 155/2012-42 prerušil konanie podľa § 110 OSP z dôvodu, že účastníci konania sa nedostavili dňa 16. októbra 2014 na pojednávanie bez ospravedlnenia, pričom obaja mali lehotu na prípravu pojednávania zachovanú. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. júla 2015.

2. Súd prvej inštancie následne uznesením z 20. júla 2016 č.k. 9 C 155/2012-45 konanie zastavil a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 110 a § 111 ods. 3 OSP s tým, že žiadna zo strán v lehote jedného roka od právoplatnosti uznesenia č.k. 9 C 155/2012-42 nenavrhla pokračovať v konaní, ako aj § 163 ods. 1, 2, § 324 ods. 1, 2, § 470 ods. 1, 2 a § 473 CSP. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 256 ods. 1 CSP.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 29. novembra 2017 sp. zn. 26 Co 210/2017 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď konanie zastavil, pretože nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní podľa § 111 ods. 3 OSP v lehote jedného roka od prerušenia konania súdom prvej inštancie podľa § 110 OSP; uvedená lehota začína plynúť od doručenia uznesenia o prerušení konania, a nie až od jeho právoplatnosti (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 117/2009), pretože ak by

sa táto lehota mala počítať od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, bolo by to v zákone výslovne uvedené, ako je to teraz v § 163 ods. 2 CSP; aplikácia uvedených procesných noriem bola dôvodná v zmysle § 470 ods. 2 CSP. Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o prerušení konania, odvolací súd uviedol, že uznesenie prvoinštančného súdu o prerušení konania nebolo napadnuté odvolaním, v dôsledku čoho nadobudlo právoplatnosť, čo má za následok, že odvolací súd nemôže teraz toto rozhodnutie preskúmať, pretože právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezameniteľnosť rozhodnutia. Námietku žalobcu o nezákonnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktorý je potrebné aplikovať po 1. júli 2016, neumožňuje zastaviť konanie z dôvodu, že nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní do jedného roka, ak bolo konanie prerušené z dôvodu, že sa účastníci neustanovili bez predchádzajúceho ospravedlnenia na pojednávanie, považoval za neopodstatnenú. Uviedol, že aj tu je potrebné aplikovať procesnú normu - § 111 ods. 3 OSP, ako to vyplýva z § 470 ods. 2 CSP, pretože je treba zachovať právne účinky úkonov, ktoré nastali pred nadobudnutím účinnosti CSP.

4. Uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu napadol žalobca dovolaním, ktoré odôvodnil ustanoveniami „§ 419 až § 457, najmä § 421 v spojení s § 432 a aj § 420 písm. f/ v spojení s § 431 a 427 ods. 1, § 424, § 470 CSP ako aj ustanoveniami § 236 až § 243d, najmä § 237 písm. f/, § 240, § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. v spojení s § 470 ods. 1,2,3 CSP“. Nesúhlasil s právnym posúdením skutočnosti, že lehota jedného roka na podanie návrhu na pokračovanie v konaní podľa § 111 ods. 3 OSP začína plynúť už od doručenia uznesenia o prerušení konania (podľa názoru odvolacieho súdu už od 26. júna 2015), nakoľko uznesenie o prerušení konania nebolo uznesením, proti ktorému by podľa § 202 ods. 3 OSP nebolo možné podať odvolanie, naopak toto uznesenie možno napadnúť odvolaním podľa § 205 ods. 1 OSP, teda právne účinky predmetného uznesenia nastali až dňom márneho uplynutia lehoty na podanie odvolania, t.j. 14. júla 2015 a týmto dňom začala plynúť jednoročná lehota na podanie návrhu podľa § 111 ods. 3 OSP. Nesúhlasil ani so záverom odvolacieho súdu, že platná procesná úprava, ktorú je potrebné aplikovať po 1. júli 2016 neumožňuje zastaviť konanie z dôvodu, že nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní do jedného roka, ak bolo konanie prerušené z dôvodu, že účastníci sa neustanovili bez predchádzajúceho ospravedlnenia na pojednávanie, a preto podľa odvolacieho súdu je potrebné aplikovať ustanovenie § 111 ods. 3 OSP, ako to vyplýva z § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého je potrebné zachovať právne účinky úkonov, ktoré nastali pred nadobudnutím účinnosti CSP. Podľa dovolateľa v zmysle § 470 ods. 1 CSP sa na uvedené konanie od 1. júla 2016 vzťahujú ustanovenia Civilného sporového poriadku (CSP), ktorý prerušenie konania pripúšťa iba za predpokladu, že to zhodne navrhnu strany konania, čo sa v danom prípade nestalo. Podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie po uplynutí jednoročnej lehoty, t.j. dňom 15. júla 2016 v zmysle § 165 ods. 1 CSP pokračovať v konaní, nakoľko odpadla prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, a to aj bez návrhu. Takýto postup prvoinštančného súdu a následne aj odvolacieho súdu by bol z hľadiska zachovania právnych účinkov úkonov, ktoré nastali pred nadobudnutím účinnosti CSP v súlade s § 470 ods. 2 CSP. Žalobca dovolanie odôvodnil aj § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že konaním prvoinštančného aj odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Poukázal aj na nepreskúmateľnosť až retroaktivitu napadnutého uznesenia odvolacieho súdu aj prvoinštančného súdu, ktoré sú v rozpore so základnými princípmi spravodlivého civilného procesu, a sú predovšetkým porušením princípu predvídateľnosti práva, vrátane predvídateľnosti rozhodnutí súdov, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní. Dovolateľ napadol dovolaním aj výrok o náhrade trov konania z dôvodu, že rozhodnutie trpí vadami spočívajúcimi v nesprávnom právnom posúdení a je v rozpore s princípom legitímnych očakávaní. V ďalšej časti dovolania žalobca poukázal v súvislosti s porušením jeho práv a nezákonnosťou pri konaní a rozhodovaní súdov oboch inštancií na relevantné právne normy: na čl. 2 ods. 2, 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a viaceré rozhodnutia ústavného súdu i najvyššieho súdu, ktorú je potrebné aplikovať aj na konanie súdov v danom spore. Zo všetkých uvedených dôvodov žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov dovolacieho konania, k výške a úhrade ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

5. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429

ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f/ a § 421 CSP.

9.1. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. V zmysle § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. V posudzovanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 20. júla 2016 č.k. 9 C 155/2012-45, ktorým zastavil konanie podľa § 111 ods. 3 OSP, keďže nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní v lehote jedného roka od prerušenia konania. Toto rozhodnutie predstavuje rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, nakoľko k zastaveniu konania došlo po predchádzajúcom prerušení konania podľa § 110 OSP, preto je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

14. Najvyšší súd v súlade s vyššie uvedenými závermi posudzoval prípustnosť dovolania žalobcu z hľadiska ním tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP). Podľa tohto zákonného ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v

konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

14.2. V posudzovanej veci žalobca odôvodnil porušenie práva na spravodlivý proces tým, že súdy nesprávne zastavili konanie podľa § 111 ods. 3 OSP dňa 29. novembra 2017, teda už za účinnosti Civilného sporového poriadku (s odôvodnením, že žiadosť zo strán nebol podaný v lehote jedného roka návrh na pokračovanie v konaní, ktoré bolo prerušené podľa § 110 OSP z dôvodu, že sa účastníci neustanovili bez predchádzajúceho ospravedlnenia na pojednávanie) a to napriek tomu, že v zmysle § 165 ods. 1 CSP sa nevyžaduje návrh na pokračovanie v prerušenom konaní. Podľa názoru žalobcu súd mal po uplynutí jednoročnej lehoty za účinnosti CSP (15. júla 2016) pokračovať bez ďalšieho v prerušenom konaní, keďže súd takto nepostupoval, zastavením konania mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa § 110 OSP ak to účastníci zhodne navrhnú alebo ak sa neustanovia bez predchádzajúceho ospravedlnenia na pojednávanie, súd konanie preruší, ak sa to neprieči účelu konania. Ak ide o konanie o rozvod, preruší súd v týchto prípadoch konanie vždy.

16. Podľa § 111 ods. 3 OSP ak je konanie prerušené podľa § 110, súd v ňom pokračuje na návrh po uplynutí troch mesiacov, s výnimkou konania o rozvod môže súd na návrh pokračovať v konaní i pred uplynutím tejto lehoty, ak sú pre to závažné dôvody. Ak sa návrh na pokračovanie nepodá do jedného roka, súd konanie zastaví.

17. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

18. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

19. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštancie prerušil konanie podľa § 110 OSP uznesením zo 16. októbra 2014, proti tomuto uzneseniu bolo prípustné odvolanie, pretože sa nejednalo o uznesenie, ktorým by sa upravovalo iba vedenie konania a v zmysle ustanovení § 170, 171 ods. 2 OSP sa stalo vykonateľným okamihom jeho doručenia, t.j. od 26. júna 2015 (právnemu zástupcovi žalobcu bolo doručené 26. júna 2015, žalovanému 10. júna 2015). Vzhľadom na uvedené začala jednoročná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní (§ 111 ods. 3 OSP) plynúť od 26. júna 2015 a uplynula 26. júna 2016, teda ešte za účinnosti OSP (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2009 sp. zn. 1 Cdo 117/2009).

20. Odvolací súd vychádzajúc z princípu zachovania účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali pred účinnosťou novej procesnej úpravy civilného konania vyjadreného v citovanom § 470 ods. 2 CSP, správne postupoval pri zastavení konania podľa § 111 ods. 3 OSP, keďže jednoročná lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní márne uplynula za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, t.j. Občianskeho súdneho poriadku.

21. Ak súd prvej inštancie zastavil konanie podľa § 111 ods. 3 OSP v spojení s § 470 ods. 2 CSP po uplynutí jednoročnej lehoty po prerušení konania podľa § 110 OSP dňa 20. júla 2016, t.j. za účinnosti Občianskeho sporového poriadku a odvolací súd jeho rozhodnutia ako vecne správne potvrdil (29. novembra 2017), nejde o postup, ktorý by bol v rozpore s kogentným procesným ustanovením, teda o postup, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca preto nedôvodne namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmatečnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a

dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Z uvedeného ustanovenia preto nemožno vyvodit' prípustnosť dovolania. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

23. Na podklade vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je z tohto dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

24. Pokiaľ dovolateľ odôvodnil dovolanie aj nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP, najvyšší súd zastáva názor, podľa ktorého, ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (viď rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017). V prípade uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu je riadne vymedzenie konkrétneho dovolacieho dôvodu (§ 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/) v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Ak takáto konkretizácia uplatneného dovolacieho dôvodu chýba, odvolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. Žalobca v dovolaní spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 431 až 435 CSP neuviedol okrem všeobecného poukazu na ustanovenie § 432 CSP, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú uvedené ustanovenia CSP. V prípade, ak v dovolaní absentuje vymedzenie dovolacích dôvodov, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok dovolania v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 CSP. Ani sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

25. Pokiaľ ide o časť dovolania žalobcu, ktorá smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania, odvolací súd uvádza, že v zmysle § 421 ods. 2 CSP (v spojení s § 357 písm. m/ CSP) je predmetná časť dovolania procesne neprípustná. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. Nakoľko odvolací súd pri rozhodovaní vychádza len z dôvodov uplatnených a naformulovaných dovolateľom, ktorými je viazaný (§ 440 CSP), nie je možné vyvodit' z jeho argumentácie žiaden dôvod zakladajúci prípustnosť jeho dovolania; potom jediným vyústením tohto konania bolo odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP a v časti dovolania proti výroku o trovách konania odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.